

Què som els jubilats?

Josep Estivill i Martí,

Comarques tarragonines

Som jubilats i res més? Som avis... i res més? Som vells... i res més? En les últimes quatre dècades ens han batejat globalment amb *Tercera Edat, Avis, Persones Grans, Vells*. Doncs bé, accepto tots aquests qualificatius; potser un sona més bé que un altre, per exemple *persones grans* a algú li agradarà més que *vells*, no hi dono massa importància, sé que sóc vell i tan tranquil. No és això el que em preocupa, sinó el cas que de nosaltres fan els joves i els no tan joves; com ens tenen valorats, potser com uns inútils a la societat, que no ens necessiten, fins i tot que fem nosa. Sempre he cregut que ningú és imprescindible, però hi ha lloc per a tothom.

Tot escrivint això m'ha vingut al pensament que ara estem en una època que es valoren molt les coses antigues: mobles d'estil isabelí, objectes de vidre, ceràmica i fins les cases velles es restauren conservant la seva característica vella, castells, etc. En canvi, les persones velles fan nosa, no se les valora gens, molt diferent de cent anys enrere que qui es podia comprar un moble nou arraconava el vell, per molt d'època que fos, mentre que els vells (persones) eren molt respectades pels seus familiars, ocupaven el millor lloc a la

casa. Com podeu veure, els valors s'han invertit. Quines poden ser les causes que han fet canviar tant la societat? Segur que no atinarem a totes, poden ser moltes, però n'apuntarem algunes que semblen més òbvies: la tan esbombada *societat del benestar*, pot ser que ens hagi fet tornar egoistes; també els avenços vertiginosos de la

informàtica, que la majoria de persones grans no han copsat i els fa sentir anafabets, mentre que als joves els fa sentir savis; tot això fa que, potser de manera inconscient, mirin les persones grans de manera despectiva, anorreadora i, en últimes conseqüències, porta a molts vells a les residències que és la culminació de la manca d'estimació, de fer-te sentir totalment rebutjat i les derivacions: l'aparició ràpida de símptomes d'Alzheimer i altres demències.

Aquesta idiosincràcia de la societat també ha fet que es mirin els casals d'avis, llars de jubilats, com si fossin guarderies

per a la gent gran. Un cop vaig sentir una dona que tenia els pares jubilats i deia: "*es passen tot el dia al casal d'avis, allí juguen, ballen, fan excursions, s'ho passen bé i ens deixen tranquils*". Això no és bo per a nosaltres, ni per a ells perquè el dia de demà també seran vells, però no cal dir-los això, no serviria de res, hem d'actuar d'una altra manera, no en el si de la família, sinó a nivell de tota la societat i especialment en la política. Hem de posar-nos en tots els estaments, en totes les entitats que no siguin exclusives de joventut, és clar; no estem jubilats de la vida, només ho estem del treball professional, però no de la societat. També hem de figurar en la política, però no sols per figurar, sinó per influir, per això jo aconsellaria que, en totes les llars de jubilats i casals d'avis, ara que s'acosten les eleccions municipals, hi possessin unes pancartes grosses que aconsellessin als jubilats no votar una candidatura on no hi figuressin, en llocs preferents, uns quants jubilats; si la candidatura del partit de la seva simpatia no reunia aquestes condicions, que s'abstinguessin; veuríem si tots els partits no s'esforçarien a posar-n'hi. Som molts els jubilats i tots tenim vot, mentre que els joves molts no en tenen.

Si tots ens uníssim podríem millorar la situació. Ens queden uns mesos per reflexionar, no perdem el temps. ■